

Životní jízda

Ve druhé polovině 90. let patřila Jana Štefánková mezi hvězdy televizní obrazovky, později showbyznys opustila, aby se věnovala rodině a podnikání v oblasti realit a společenské etikety. Díky dlouholetému propojení se Seychelskými ostrovy byla vloni jmenována do funkce honorární konzulky této země u nás. / Pavel Mahdal, fotografoval Lukáš Kimlička

TOP A SUKNĚ BALLY,
BUTIK ZNAČKY

ŠATY, KABÁT A BOTY DIOR,
BUTIK ZNAČKY

Jano, pocházíte z malé vesnice na Vysočině. Co ve vás zanechala? Rodný kraj, to jsou samozřejmě kořeny. Život na vesnici v člověku vytvoří určité postoje, jež si pak sebou nese, aniž by o tom měl ponětí. Příkladem mohou být zvýšené nároky na kvalitu potravin. Na venkově se totiž vždy dobře stravovalo, a to i za socialismu, kdy jsem vyrůstala. Automaticky tak dnes vyžadují to nejlepší mléko, jogurty, ovoce nebo chleba, a nespokojím se s ledasčím. Doma k jídlu přistupujeme s respektem, nesnědené zbytečně nevyhazujeme, naopak třeba pečivo su-

šíme a odvážíme ho na venkov zvířatům. Těžce proto nesu statistiky uvádějící, jak západní společnosti potravinami plýtvají. Byť v Čechách bydlíme v Praze, odkud pochází můj životní partner René a kde se narodili synové, vazby na Vysočinu pokládám za důležité. Z tohoto důvodu kluci jezdí každé léto k dědečkovi, mému tatínkovi, na prázdniny do lesa, k rybníku. Chci, aby měli vztah k přírodě a půdě. Myslím, že to pro ně bude velký vklad do života.

Cítila jste v sobě už jako malá určitou výjimečnost, ambice? Někdo je spokojený tam, kde se narodí, jiný má potřebu dobývat svět. Jak vždycky říkali moji příbuzní, narodila jsem se s toulavými botami. Hodně mě v touze poznávat svět inspiroval dědeček, který žil v době, kdy nemohl nic, a tak cestoval alespoň prstem po mapě. Doma měl ale knihovnu plnou dobrodružných románů, jako *Robinson Crusoe* či *Krotitel hadů*, a ty jsem přímo hltala. Jejich dějištěm byly obvykle daleké krajiny – Indie či tropické ostrovy, kde žily velké suchozemské želvy. Až později mi došlo, jak to bylo osudové, neboť právě z mého druhého domova – Seychel pochází tito endemitní živočichové.

Navštěvovala jste gymnázium, tedy jakousi přípravu na vysokou školu, a v plánu měla studium práv. Jak to ale bývá, člověk miní, život mění... Poté, co mě nepřijali na právnickou fakultu, jsem se rozhodla využít roční pauzu ke studiu angličtiny na jazykové škole v Brně. Po revoluci začalo být více než zřejmé, jak bude tento jazyk důležitý a že němčina ani ruština nestačí. Poznání, že znalost cizí řeči otevírá dveře, se mi v životě dostalo nesčetněkrát. Ráda bych se naučila i další, ale bohužel již nemám časovou kapacitu.

Jako modelka jste poprvé začala pracovat v Brně. Na Vysočině, předpokládám, nebyla poptávka. Na malém městě člověka ani nenapadne, že by jeho vzhled

mohl zaujmout. Navíc jsem se věnovala atletice, závodně běhala, a pohybovala se tedy v obležení samých sportovců. Po příjezdu do moravské metropole mě na ulici začali zastavovat fotografové, a já si řekla, proč to nezkusit. Následně šly věci velmi rychle. Modeling 90. let naštěstí nevyžadoval extrémně hubená děvčata jako dnes, takže jsem mohla uspět i já, s postavou krev a mlíko. (*smích*) Při jedné zakázce došlo na setkání s Jadranem Šetlíkem, který tehdy patřil k fotografické špičce a viděl ve mně typ na titulní stranu Playboye.

Vaši titulku jsem si vygooglil a nutno podotknout, že působí velmi decentně. Společnost mezitím prošla velkým vývojem, co se tehdy objevovalo na stránkách tohoto pánského magazínu, najdete dnes na Facebooku či Instagramu jako běžnou fotku z dovolené. Ve své době samozřejmě snímky způsobily rozruch, a na jejich základě jsem odcestovala do Spojených států. Má „kalifornská“ blond vizáž přesně odpovídal vkusu Američanů, neboť v těch letech mezi hlavní hvězdy patřila Pamela Anderson. Snaha o zdokonalení angličtiny mě pak přivedla k ročnímu studiu na univerzitě na Havajských ostrovech – jako první Východoevropanku vůbec. Přineslo to s sebou i vtipné momenty, kdy například na mou počest zorganizovali posezení s americkými studenty, a oni se zeptali, zda jsme za socialismu jedli příbory. Ostrovy mě zkrátka vždy přitahovaly jako magnet. Osudovými se však staly až ty Seychelské.

V době, kdy jste už byla usazená v Indickém oceánu, přišel pořad Peříčko, který vás proslavil a lidé si jej s vámi spojují dodnes.

O konkurzu mi pověděl kamarád, jelikož nabyl dojmu, že bych se na moderování pořadu takového formátu hodila. Do Čech jsem vždy přijela natočit několik dílů najednou a následně se vrátila zpátky na ostrovy. To velmi mátl české turisty, kteří mě viděli na pláži – nemohli pochopit, že jsem večer předtím byla na obrazovce. (*smích*) Na tuto talk show vzpomínám velmi ráda. Získala velkou sledovanost a přízeň fanoušků se stovkami zaslaných dopisů. V určitém smyslu se jednalo o kontroverzní záležitost, ale všechno lze podle mého názoru uchopit vkusně. Peříčko mi dalo zkušenost práce s kamerou a mnohdy nelehké komunikace s hosty, z nichž někteří dorazili do televize vyloženě exhibovat. Mým úkolem bylo vše udržet na úrovni. Neodkrytá tajemství a prostor pro fantazii diváci oceňovali. A to nejen muži, ženy tvořily velkou část publika.

Na Seychelách žijete už dlouhých 24 let. Vloni jste byla dokonce jmenovaná jejich honorární konzulkou pro Českou republiku. Jak jste se k této pozici dostala? Funkce honorárního konzula patří mezi čestné, což samozřejmě nijak nesnižuje její důležitost. Tuto pozici

” Přineslo to s sebou i vtipné momenty, kdy na mou počest zorganizovali posezení s americkými studenty, a oni se zeptali, zda jsme za socialismu jedli příbory. “

ŠATY HERMÈS,
BUTIK ZNAČKY

ROLÁK A KALHOTY
SALVATORE FERRAGAMO,
PRSTENY DIOR,
BUTIKY ZNAČEK

využívají zejména malé země, jako právě Seychely, které si kvůli vysokým nákladům nemohou dovolit zřídit ambasádu v každé zemi. Pro ostrovy tedy plní významnou roli, naopak pro zemi s velkým diplomatickým sborem a mnoha ambasadory to tak být nemusí. Jsem jakousi prodlouženou rukou velvyslance Seychelské republiky sídlícího v Bruselu, pod něhož naše země spadá a s nímž jsem v pravidelném kontaktu.

Kdo honorárního konzula jmenuje? Jaké podmínky či předpoklady jste musela splňovat?

Do funkce mě ustanovil prezident Seychel James Alix Michel během oficiálního aktu. Obdržela jsem jmenovací listinu a na svém voze mohu používat označení CC, jako corpus consularis. Honorární konzulové bývají lidé, již v zemi svého původu něco dokázali a mohou tak pomoci zastupované krajině v různých oblastech otevřít dveře. S ostrovy mě seznámil můj tehdejší partner Ernst Pindur, který u nás konzulát založil. Když před třemi lety zemřel, Seychelská republika hledala nástupce. Za jeho působení jsem na úřadu pracovala jako výkonný zaměstnanec, pomáhala v agendě, řešila konzulární případy českých a seychelských občanů. Zkušenosti, znalost prostředí a také kreolština jako místního jazyka byly zřejmě rozhodujícími faktory pro mé jmenování. Byť Ernsta nelze nahradit, neboť patřil mezi výjimečné osobnosti, dělám vše proto, abych pokračovala v nastavené misi. Její hlavní náplň teď představuje vzdělávání, aktuálně očekáváme příjezd čtyř seychelských studentů, kteří budou v Praze studovat medicínu.

Konzulové, velvyslanci, to většínou asociuje starší seriózní pány v tmavých oblecích. Jak náročné bylo pro vás coby atraktivní vysokou blondýnu vydobýt si v diplomacii dostatečný respekt?

Nepatřím v této oblasti rozhodně mezi výjimky. Zrovna vloni jsme měli celosvětové setkání seychelských honorárních konzulů a z celkem osmdesáti tvořily téměř polovinu ženy. V mužském prostředí mi nedělá problém si sjednat pozornost a respekt, naopak ženský prvek v pánské společnosti považuji za příjemné osvěžení.

Změnil se s novou funkcí i váš šatník? Jste nyní u svých modelů konzervativnější?

Kostýmky nikdy nepatřily k mému šálku čaje, ale objevila jsem kouzlo šatů, jež mohou být rafinované a zajímavé, i když nesahají zrovna do půli stehén. Můj současný styl oblékání ale odráží také věk. Vždy jsem odmítala zůstat zaseknutou ve spirále popularity a nechat se i v 45 letech označovat za modelku. Showbyznys pro mě představoval jen prostředek, jak se posunout dál. Je to skvělá škola života, naučí vás umění prodat sám sebe, strhnout pozornost, vybočit z davu. To se hodí kvůli konkurenci.

Část svých aktivit věnujete obchodování s nemovitostmi na Seychelách, Mauriciu a v jiných oblastech Indického oceánu. Je stále co prodávat?

Obě souostroví patří mezi luxusní destinace, takže pracujeme formou na doporučení. Nemusíme být nutně vidět jako běžné agentury, v náš prospěch hraje znalost komunity a prostředí, přičemž pro český a slovenský trh máme exkluzivitu. Prodáváme domy a pozemky, ale jsme schopni zprostředkovat i akvizici ostrova. Jelikož Mauricius patří mezi golfové destinace, nejvíce jdou na odbyt vily u hřišť. Na Seychelách je to různé. Představa domu s velkou zahradou v osobním vlastnictví, což obě země umožňují, klienty velmi láká.

Změnila poslední velká krize ceny nemovitostí v této části světa?

Začínali jsme v roce 2009, kdy krize vrcholila. Movití klienti se však tou dobou jen utvrdili v přesvědčení, že peníze zde investované do majetku patří k velmi bezpečně uloženým. V blízkosti obou ostrovních republik se totiž nenachází žádné tektonické desky a nehrozí zemětřesení, jako například v Indonésii či Thajsku, navíc leží nedaleko rovníku, v pásmu bez cyklonů. Obě destinace mají přirozeně omezenou rozlohu půdy, takže kdo nakoupil, udělal dobře, každým dalším rokem jeho nemovitost nabývá na hodnotě. Je to stejné jako na Malé Straně v Praze, která také není nafukovací.

Jezdíte vůbec někde na letní dovolenou, když velkou část roku žijete v tropickém ráji?

Dovolenou trávíme obvykle v Čechách, přes léto jsme tady a na zimu odjíždíme zpátky do tepla. Chceme být alespoň čtyři měsíce

v kuse k dispozici klientům na místě. Bez podpory rodiny by ale takový životní styl nebyl možný, neboť přesídluje všichni. Kvůli synům proto s námi od jejich první třídy cestuje také paní učitelka. Práce se nabaluje, ale chtěla bych, aby naše firma zůstala malá a efektivní. Jsem na prvním místě máma.

Kromě realit pořádáte také semináře etikety. Pozorujete u Čechů nějaký pozitivní vývoj, co se týče společenských dovedností?

Kurzy děláme zejména pro zaměstnance bankovního sektoru. Rodiče nám dokonce posílají své potomky, abychom je proškolili. Specializujeme se na etiketu stolování. Neučí se na žádném stupni škol, ale podle mě by ji vzdělaný člověk měl perfektně ovládat. V poslední době pozorujeme trend, kdy firmy organizují přijímací pohovory u pracovního oběda, aby zjistily, jak se uchazeč umí chovat. S celou touto oblastí jsem se poprvé setkala na Havaji, kde kurzy ve škole vedla manželka tamního senátora. A už tehdy jsem si slíbila, že až budu starší a zkušenější, připravím podobné v Čechách. •

ŠATY BOTTEGA VENETA,
BUTIK ZNAČKY

ŠATY A NÁHRDELNÍK DIOR,
BUTIK ZNAČKY

KABÁT, ROLÁK, KALHOTY A BOTY
SALVATORE FERRAGAMO,
BUTIK ZNAČKY

MAKE-UP: LUCIE JANKŮ
VLASY: VERONIKA VANDASOVÁ/LABORATORY
STYLING: PAVEL MÁHDAL
ASISTENT, STYLISTY: ADAM INGR

ZA POSKYTNUTÍ PROSTOR DĚKUJEME
WINTERNITZOVÉ VILE, WWW.LOOSOVAVILA.CZ
ZA ZAPŮJČENÍ VOZŮ DĚKUJEME
SPOLEČNOSTI ADVANTAGE CARS